

LBRIS

We know
books

Copyright © SIONO Editura

Toate drepturile rezervate. Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor pe orice suport audio, video sau electronic fără acordul în scris al editurii, cu excepția citatelor scurte, mai mici de 200 de cuvinte, necesare pentru recenzii sau referințe.

SIONO Editura

Bd. Ion Mihalache 93 - 105, sector 1
București, România

office@sionoeditura.com
www.sionoeditura.com

Editor: Radu Prodan

Coperta și ilustrația: Sasha Segal

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DINU, CRISTINA

Crima din 9 mai / Cristina Dinu. - București : Siono Editura, 2023

ISBN: 978-630-6509-25-6

821.135.1

CRISTINA DINU

CRIMA
DIN 9 MAI

SIONO
EDITURA

București 2023

LBRIS

We know
books

**DESPRE
NOI**

Știu că au trecut ani peste noi și te va surprinde scrisoarea mea în epoca e-mailului. Nu mai știm nimic unul despre celălalt de câteva decenii, iar acum îți scriu din senin, pentru că am nevoie de un om care să înțeleagă cum o întâlnire mi-a schimbat drumul vieții.

Am să-ți spun întreaga poveste și voi încerca să evit să te întreb ce mai faci. Poate nu va fi singura scrisoare, deoarece în anii în care am rumegat întâmplările de aici am întâlnit și alte persoane despre care aș vrea să-ți scriu.

În timp poate îmi voi face curaj să te întreb ce mai faci și să mă întreb ce s-a întâmplat cu noi. Deși știu că tu nu îmi vei mai răspunde niciodată.

Când auzim despre o crimă, vrem să înțelegem de ce a ajuns un om să ia viața altuia. Rar au loc crime fără motiv, cum a fost cazul acela din SUA, unde un tânăr a văzut o copilă pe stradă, i-a plăcut părul ei și i-a ucis părinții ca să o răpească. Dacă fata nu ar fi scăpat, el nu ar fi fost prins niciodată. Nu exista niciun indiciu, nicio urmă, nicio legătură între criminal și victime și, cel mai rău, nu exista absolut niciun motiv. În acel caz „de ce”-ul nu și-a primit niciodată un răspuns bun, crima a fost absolut aleatorie.

Fiecare dintre noi, că vrem să recunoaștem sau nu, avem momente când tranșăm mintal câte un om dintr-un motiv sau altul, dar nu toți trecem la fapte, opriți fiind de frica de lege sau de conștiință.

Se întâmplă uneori ca nervii să blocheze aceste frici sau scopul să fie mai mare decât repercusiunile.

Criminalii în serie sunt cazuri speciale, pentru că ei sunt oameni „altfel”. Unele studii au demonstrat existența unei „gene criminale” în creier, alte studii s-au focalizat pe sociopați și psihopați încercând să înțeleagă nu de ce ajung să ucidă, ci cum de nu sunt toți criminali și infractori.

Ca să înțelegem „de ce”-ul trebuie să înțelegem persoanele implicate (victima și criminalul) și elementele cumulate care au dus la crimă.

În rezolvarea unui caz cercetarea se duce atât în teren, cât și în mințile celor implicați. Dacă în teren lucrurile merg uneori mai simplu, pentru că e greu să nu lași un indiciu, în minte călătoria este mai grea. Creierul este în continuare un organ complex și prea puțin înțeles în modul cum construiește personalitatea și decodează lumea exterioară.

Medicina, psihologia, psihiatria, sociologia, criminalistica și multe alte domenii împreună și separat au adunat suficiente informații cât să putem rezolva anumite probleme, să anticipăm reacții și să manipulăm situații.

Astăzi înțelegem cu toții că mintea noastră este programată să vegheze asupra propriei supraviețuiri cu ferocitate, încât doar efortul conștient și susținut ne ajută să vedem că mai există și alții. Chiar și atunci când ne pasă de ceilalți, o facem tot pentru noi, pentru aprecierea lor, pentru câștigul prezenței lor în viața noastră.

Creierul ne face să fim mici Universuri datorită complexității lumilor interioare, dar, în ciuda

acestui lucru, rămânem animale orientate spre perpetuarea speciei.

Este criminalul un animal? Suntem toți posibili prădători? Suntem sau nu capabili de altruism și, prin asta, să ne îndepărtăm de natura noastră animalică?

„Un ajutor dat, de care ești conștient, nu este un ajutor, e doar hrană pentru Ego!”

O vorbă ce mi-a rămas întipărită pe ecranul mintal. Încă mă chinui să înțeleg cum funcționează ajutorul inconștient și continui să realizez că sunt permanent conștient de ceea ce fac și mă măgulesc.

Când m-am așezat să scriu rândurile astea, îmi promiseseam că voi urma un plan, că voi încerca să îți las o scrisoare lungă, dar bine organizată și comprehensivă.

Pe de o parte îmi doresc să fiu scurt și la obiect, pentru ca ceea ce încerc să-ți spun să-ți parvină nealterat, dar pe de altă parte știi prea bine că, oricum aș scrie, ceea ce spun eu nu este ceea ce înțelegi tu! Eu scriu așa cum sunt, cum gândesc, cum m-au format experiențele vieții, iar tu citești conform construcției tale.

Aș fi vrut să am ocazia să-ți povestesc aceste lucruri la o cafea, dar tu ești acum departe de lumea mea. Nu mai „jucăm” în același plan. Mi-e jenă să te deranjez. M-aș simți ca un vagabond în pragul casei, metaforic vorbind. Dar îți trimit aceste rânduri pentru că știu că tu vei înțelege călătoria în care am pornit.

Am întâlnit un om puternic cu ceva ani în urmă (îl vei cunoaște în aceste rânduri), care mi-a

LBRIS

We know
books

2

**POVEȘTILE
ÎNCEP
DE
UNDEVA**

S-au cunoscut la întâlnirea de sfârșit de an a pasionaților de tir sportiv.

Nu am fost acolo, îți povestesc din ce am auzit și te anunț că până la sfârșit o să înțelegi de ce mi-am jurat că eu nu voi mai crede poveștile altora.

Prezența ei nu a fost observată de prea multă lume. A stat la masă cu câțiva ciudați ai grupului, retrasă, tăcută și cufundată-n telefon. Părea că nu vrea să fie acolo. De el, însă, își amintește toată lumea. Dacă nu dansa pe vreo masă, era vocea cea mai puternică din sală sau râsul cel mai răsunător.

Distrația s-a întins până dimineța, alcoolul a curs râuri-râuri și voia bună nu s-a lăsat dusă acasă. La un moment dat s-au nimerit la aceeași masă. El băut bine, ea pe picior de plecare. Au schimbat câteva vorbe și din scurta lor interacțiune s-a văzut că nu aveau ce împărtăși.

Deși numeros, grupul pasionaților de tir sportiv este restrâns, oamenii ajung să se știe între ei, necunoscuții fiind prea puțini. Cel puțin așa era la vremea respectivă, acum lucrurile s-au mai schimbat. Devenind o pasiune cunoscută de public, cu multe evenimente și implicări în diverse cazuri sociale, pasiunea pentru arme a început să atragă tot mai mulți „enoriași“. O bună parte a lor a aderat grupului din cu totul și cu totul alte motive decât pasiunea comună.

Ea, Alina, era membră veche a grupului, dar prezență rară și trecătoare. Pe parcursul anilor legase prea puține prietenii și, aproape de fiecare dată când avea loc câte un eveniment, era prea ocupată, ca să participe.